

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๕๓/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดภูเก็ต

หมายเลขดำที่ พ.๗๐๒/๒๕๖๐

ระหว่าง

บริษัทเอส เอส เอส แอนด์ พี เอ็นจิเนียริง ซัพพลาย จำกัด

โจทก์

บริษัทมัลติ พร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยว่าจ้างโจทก์ก่อสร้างอาคารศูนย์การค้าโครงการ The Bukis Phuket ในราคา ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ทำงานที่รับจ้างตามสัญญาและงานเพิ่มเติมเสร็จ และส่งมอบงานให้แก่จำเลยแล้ว แต่จำเลยผิดนัดชำระค่าจ้างและไม่คืนเงินประกันผลงานที่จำเลย หักไว้ให้แก่โจทก์ ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

ศาลจังหวัดภูเก็ตตรวจคำฟ้องแล้วมีคำสั่งว่า ฟ้องโจทก์เป็นคดีผู้บริโภคดีจึงให้โจทก์ ทำคำฟ้องมายื่นใหม่ภายใน ๗ วัน มิฉะนั้นจะไม่รับคำฟ้อง

โจทก์ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ

ศาลจังหวัดภูเก็ตส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ในกรณีมีปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่ พระราชบัญญัติ

วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติกำหนดให้ประธานศาลอุทธรณ์

แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด การที่ศาลจังหวัดภูเก็ตตรวจคำฟ้องแล้ววินิจฉัยเสียเองว่า

คดีนี้เป็นคดีผู้บริโภคจึงเป็นคำสั่งที่ก้าวล่วงอำนาจของประธานศาลอุทธรณ์ แต่เมื่อศาลจังหวัดภูเก็ต

/ส่งคดี ...

ส่งคดีมาแล้ว ประธานศาลอุทธรณ์เห็นควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวว่า ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภครหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคร
หรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภครตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจ
ซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภครสินค้าหรือบริการ
ได้ความตามคำฟ้องและคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบว่า โจทก์ประกอบกิจการ
รับเหมาก่อสร้างและรับจ้างจำเลยก่อสร้างอาคารศูนย์การค้าโดยเรียกค่าจ้างเป็นค่าตอบแทน
ตามทางการค้าปกติของตน เมื่อเป็นการรับจัดทำกรงานโดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินจึงเป็น
การบริการ โจทก์ซึ่งเป็นผู้ให้บริการจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๒๒
มาตรา ๓ ส่วนจำเลยซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นผู้ว่าจ้าง แม้จะอยู่ในฐานะเป็นผู้รับบริการ แต่จำเลย
ว่าจ้างโจทก์ก่อสร้างอาคารศูนย์การค้าเพื่อนำออกแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจ จำเลย
จึงมิใช่ผู้บริโภครแต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันกับโจทก์ตามบทบัญญัติกฎหมาย
ดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยในมูลสัญญาจ้างทำของจึงมิใช่คดีแพ่งระหว่าง
ผู้ประกอบการกับผู้บริโภครซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจาก
การบริโภครสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑)
ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภครตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภคร

